

Sygn. akt III CNP 24/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M. P. i B. P.
przeciwko G. R.
o wydanie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 marca 2015 r.,
na skutek skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 31 stycznia 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pozwany G. R. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 31 stycznia 2014 r. uwzględniającego powództwo o wydanie nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powoływanie i przedstawianie dowodów oraz innych środków nieuznawanych przez kodeks za dowody. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać realnie poniesiona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, „Izba Cywilna” 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, „Izba Cywilna” 2008, nr 12, s. 52).

Skarżący nie uprawdopodobnił poniesienia szkody. Twierdzi wprawdzie, że wjazd na posesję i korzystanie z pomieszczenia gospodarczego zostało mu „odebrane” (k. 9 skargi), ale jednocześnie wnosi – bezzasadnie zresztą – o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, co oznacza, że wyrok nie został przez niego wykonany. Z kolei w uzasadnieniu wyraźnie podnosi, że dopiero przez wykonanie wyroku zostanie mu wyrządzona niepowetowana szkoda, co w oczywisty sposób jest niewystarczające do spełnienia wymagania

przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia z dnia 6 lipca 2007 r., II CNP 92/07, nie publ., z dnia 26 czerwca 2008 r., I CNP 35/08, nie publ., i z dnia 23 października 2014 r., V CNP 15/14, nie publ.).

Zaskarżając prawomocny wyrok nakazujący wydanie rzeczy lub zapłatę ich równowartości, skarżący może uprawdopodobnić wyrządzenie mu szkody tylko wtedy, gdy uprawdopodobni, że wydał powodowi rzeczy lub zapłacił ich równowartość (por. postanowienie z dnia 27 listopada 2014 r., III CNP 14/14, nie publ.).

Należy także zaznaczyć, że skarżący wskazał, iż zaskarżone orzeczenie jest sprzeczne z art. 379 pkt 5 w związku z art. 386 § 2 oraz art. 381 k.p.c., co nie spełnia wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Orzeczenie co do istoty sprawy może być sprzeczne tylko z przepisami prawa materialnego, one są bowiem źródłem praw i obowiązków, a przepisy prawa procesowego służą tylko realizacji tych praw.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).